

2. Prawo to nie przysługuje pracownikom zatrudnionym na okres próbny albo na czas określony.

3. Części umundurowania określa załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Pracownicy otrzymują umundurowanie za zwrotem 100% kosztów. Na wniosek pracownika spłata kosztów może być rozłożona na raty na okres nie przekraczający 12 miesięcy.

§ 3. 1. W razie utraty lub zniszczenia całości lub części umundurowania bez winy pracownika przy wykonywaniu obowiązków służbowych, pracownik otrzymuje nowe umundurowanie lub jego część na koszt Ministerstwa Żeglugi.

2. Okoliczności utraty lub zniszczenia umundurowania (ust. 1) stwierdza upoważniona przez Ministra Żeglugi komórka organizacyjna Ministerstwa Żeglugi.

§ 4. Minister Żeglugi ustali regulamin noszenia umundurowania przez pracowników.

§ 5. Minister Żeglugi określi wzory umundurowania i oznak służbowych w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 6. 1. Po rozwiązaniu stosunku pracy lub przejściu na emeryturę albo rentę inwalidzką byłemu pracownikowi nie przysługuje prawo noszenia oznak na umundurowaniu, z zastrzeżeniem wynikającym z ust. 2.

2. W okresie obchodów „Dni Morza” pracownicy, którzy przeszli na emeryturę lub pobierają rentę inwalidzką, mogą nosić oznaki na umundurowaniu.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Żeglugi.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1971 r. (poz. 207).

1. Pracownicy zatrudnieni w Ministerstwie Żeglugi na stanowiskach:

- 1) dyrektora i wicedyrektora departamentu,
- 2) radcy Ministra,
- 3) naczelnika wydziału,

a w placówkach resortu żeglugi za granicą oraz w służbie inspekcyjnej na stanowiskach określonych przez Ministra Żeglugi — mają prawo do noszenia umundurowania składającego się z następujących części:

kurtki z elanowełny koloru granatowego,
spodni (dla kobiet spódnicy) z elanowełny koloru granatowego,
płaszczka z gabardyny koloru granatowego,
czapki oficerskiej z emblematem,
pokrowca płóciennego białego na czapkę.

2. Uprawnienie określone w ust. 1 przysługuje również ministrowi, podsekretarzom stanu i dyrektorom generalnym.

208

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 30 sierpnia 1971 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy.

Na podstawie art. 18 ust. 2 przepisów z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1932 r. Nr 105, poz. 879) art. 65 i art. 66 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) i § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1966 r. Nr 9, poz. 58) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Łączności z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy (Dz. U. z 1965 r. Nr 3, poz. 12, z 1966 r. Nr 21, poz. 137, z 1967 r. Nr 13, poz. 59, z 1968 r. Nr 6, poz. 37 i z 1971 r. Nr 4, poz. 42) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 19 dodaje się ust. 3 w następującym brzmieniu:

„3. Doraźne, podyktowane bieżącymi wymaganiami służby, przesunięcie pracownika pobierającego dodatek określony w § 7 na inne miejsce służbowe, na którym dodatek ten jest niższy lub w ogóle nie przysługuje, nie pozbawia pracownika prawa do dodatku przysługującego w stałym miejscu jego pracy, nie dłużej jednak niż przez okres 1 miesiąca.”

2) w § 20 ust. 2 skreśla się wyrazy „dodatku ustalonego w § 2 i”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: E. Kowalczyk